

Vasiyeti Unutma

Nureddin Yıldız'ın 21.12.2008 tarihli (60.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kardeşlerim,

Bir kuralı beraberce benimsemeliyiz. Suyun akıntısına ters yüzersek, bir saatlik yüzmenin kırk beşinci dakikasında yoruluruz. Halının bile iplerinin yatık olduğu tarafa değil diğer yöne doğru süpürdüğümüzde daha zor bir süpürme yapmış oluruz.

Ölüm üzerine kurulmuş bir dünyada ölümsüzlük istemek de hayatın tersine yüzmektir. Hâlbuki bu sabah kalktığımda zaten ekstradan kalkmıştım. “Yatıp sabahı olmayan bir geceye kalkmış olabilirdim ama sabahı gördüm, elhamdülillah” deme şuurunda olan biri, mutlu bir güne başlamıştır. Ama doktorun ilaçla ayakta tutacağına ve dolayısıyla sanki ölmeyeceğine inanmış biri sabah kalktığında onun bir yeri mutlaka ağrıyordur.

O zaten hayata ters gittiği içindir ki bir gün gözü görmez, diğer gün ayağı ağrır, ertesi gün eşi-çocuğu hasta olur. O yüzmeyi bilmediğinden boşuna yorulmaktadır.

Yüzmek zorundayızdır, aksi takdirde boğuluruz. Ama yüzmeye yeteneğimizi akıntının tersine kullanmamız durumu bize normalde harcayacağımız enerjiden fazlasını tükettirir. Çare yok, hastalıklar ve sıkıntılar illa gelecektir ama bunu karşılayacak beyin fonksiyonları hazır değilse yorulma boşuna fazlaladır.

Bu mantık hemen her şeyde geçerlidir. İstanbul'a para kazanmak için gelmiş bir insan, bu şehre her gelenin birkaç sene sonra fabrikası olduğuna inanarak gelirse beş sene sonra da fabrika kuramazsa o çaresizlikle ne yapabilir? Ama rızkın Allah'ın elinde olduğunu ve çalıştıktan sonra da Rabbinin kaderine teslimiyetini bilerek yaşayan biri aldığı asgarî ücretle öyle mutlu bir hayat sürer ki İstanbul'un saraylarından birinde yaşıyor sanılır.

Hayata bakışımızın bu nedenle gerçekçi olması lazımdır.

Harun Reşid, ümmet-i Muhammed'in saygın liderlerinden biridir. Biraz gururlu bir Abbasi halifesi. Hükümler kurduğu saha bugünkü Nijerya'dan Özbekistan'a kadardır. Allah mağfiret eylesin. Allah'ın zahit ve muttaki bir kulu ona bir ders vermek istemiş ve huzura çıkmış. Ona “Bu hilafet, saltanat ve mülk kimindir?” diye sormuş. Harun Reşid, “benim” cevabını vermiş. “Sana kimden kaldı?” sorusunu “babamdan” diye cevaplayınca, muttaki zat şöyle demiş: “Ama baban da aynı sözü söylüyordu. Eğer bunlar birisinin olsaydı sana kalmıyor olması lazım değil miydi? Demek bunlar kimsenin değildir ve senin elinden de gidecektir, hazırlıklı ol.”

Sihhat eğer bizden öncekilerde kalmış olsaydı bizim olmamız gerekirdi. Evimizde 3720 yaşında bir dedemiz olsaydı ne yapardı? Ölüm aslında bir nimettir, bizim ondan korkuyor olmamıza aldanmamak gerek. Hayat gitmek üzerine kuruludur ve hayata bakış tarzımız hastalığımızı, sıkıntımızı artırır/azaltır. Bir insan kendini yolcu olarak kabul ederse otobüsteki sıkışıklık onu rahatsız etmez. Zaten ne kadar yol kaldı ki diye düşünür.

Uçak yolculuğunun prosedürleri otobüsünkünden daha sıkıdır ama hepi topu bir saat olduğundan onu kimse kendine dert etmez. Onca kemer ikazı ve çeşitli uyarıyı otobüste uygulamaya kalksanız yirmi saatlik yolculukta çekilmez hâle gelir. Bir saatlik yolda tahammül edilebiliyor.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kendini “bir ağacın altında dinlenecek bir yolcu” olarak kabul ediyor. Öyle olunca da açlık insanı bunaltmıyor, “zaten gidiciyiz” düşüncesi rahatlatıyor. Çünkü kendini salmıyorsan bile dalgalarla da anlamsızca boğuşmamış oluyorsun. Dünyaya fazla bağlılık ve

kalıcı kanaat taşımak boşuna yorulmak ve hamallıktır. Abdullah ibni Ömer radiyallahu anh, “akşama çıktın mı sabahı bekleme, sabaha vardın mı akşamı bekleme” mantığını yerleştiriyor. Böyle düşününce açlık bunaltmaz ve hastalık korkutmaz.

Şimdi öyle bir hâle gelmiş bulunuyoruz ki hastaya üç dişinin çürüdüğünü ve çekilmesi gerektiğini söyleyen bir doktorun karşısında insan renkten renge giriyor. Gelmiş altmış yaşına, o saate kadar dişlerinin dayanmış olmasının önemi yokmuş gibi düşünüyor. Çünkü dünyada en az altı yüz sene daha kalmayı planlıyormuş gibi bir zihniyet taşıyor. Yüz sene yaşamış biri de “yeter, elhamdulillah” demiyor. Ebedileştirdiğimiz bir takvime göre yaşıyoruz. Yanlış.

Evimizde 250 yaşında halamız olsa nasıl olurdu? Daha 70 yaşına gelmiş insanların hastane derdi bitmezken o yaştaki insan için eve dispanser kurmak gerekecekti belki de. Allah’ın düzeninde çok ciddi bir ahenk var ve bu ahengi yakalayamayanlardır başı hep ağrıyanlar. Ters yüzmenin sonucudur bu.

Bir Müslüman’ın vasiyet yazması, bu ahengi yakalamanın taktiklerinden biridir. Çünkü Müslüman’ın henüz 25 yaşındayken bile bir kâğıda vasiyet yazıp şahitlere imzalatarak çocuklarına teslim etmesi, hazır olduğunu gösterir. Ona doktor kanser belirtisi gördüğünü söylediğinde “inna lillahi ve inna ileyhi raciun” der, o gün öğle namazına da bir güzel gider. Fabrikasına da gider, yeni fabrika da kurar, hacca da gider... Eve gelip “bittik... bu yaşta kanser bizi yakaladı...” diye ağıt yakmaz. Çünkü zaten dünden hazırdı.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Buharî ve Müslim’in rivayet ettiği sahih hadis-i şeriflerinden birinde şöyle buyuruyor: “Vasiyet edecek bir şeyi olup da bir Müslüman’ın iki günden fazla vasiyetsiz yaşaması uygun değildir.”

Müslüman kesinlikle bir vasiyet yazmalı ve o metinde imanını, akidesini, akrabalarını tanıtmalı, malının nasıl kullanılması gerektiği hususunda yönlendirme yapmalı ve bunu da 48 saatten fazla geciktirmeden yapmalıdır. Biz bunu mesela 70 yaşında birine uygun görüyoruz ama 30 yaşındaki için ‘niye yazsın ki, daha en az kırk-elli yıl ömrü var’ diye düşünüyoruz. Diğer yandan sürekli şahit olmaktayız ki gencecik insanlar ölüp gitmektedir.

Baliğ (dinen mükellef) olduktan sonra bir Müslüman’ın vasiyeti hazır olmalı ve aile yakınlarına, ölümünden sonra açılmak üzere teslim edilmelidir. Bu ümmetimize ait önemli bir kültürdür. Ashab-ı kiram, “biz bu hadisi duyduktan sonra iki gece üst üste vasiyetsiz uyuduğumuzu hatırlamayız” diyorlar. Zaten Müslümanlık bunu gerektirir. Peygamber aleyhisselam bir nasihatte bulunmuşsa ona uymak icap eder.

Vasiyet kelimesi bizim için ürkütücü bir çağrışım yapıyor ve onu ölüye ait bir şey olarak telakki ediyoruz. Hâlbuki ölüye değil, ölü adayına ait bir şey olduğuna, öleceğimiz yüzde yüz kesin ve hepimiz yürüyen ölüler olduğumuza göre aslında hepimiz içindir vasiyet. Elbette bir gün dahi olsa fazla yaşamak isteriz; bir sabah namazı daha kılalım ve bir sayfa daha Kur’an okuyalım diye. Hiç olmasın Mescid-i Aksa’nın kurtulduğu günü görebilelim diye belki bir asır daha yaşamak isteriz ama burası ayrı bir konu.

Vasiyetimizin hazır olması, bizim hazırlık mantığını oturtabildiğimiz manasına gelir. Bununla birlikte Peygamber aleyhisselam Efendimiz eğer bir şeyi ümmetine tavsiye etmişse onda menfaat çok demektir. Biz bunu ‘ölüme hazırlık’ gibi psikolojik bir şeyle örneklendirirsek de her hâlükârda hikmetleri anlayacağımızdan çok daha fazladır. Sünnet olduğu için muhakkak lehimize dir.

Vasiyet etmek, bir Müslüman’ın kendinden sonra malı ve şahsiyetiyle ilgili yönlendirme yapması demektir. Dolayısıyla çocuklarına, akrabalarına devredilecek dini, imanı, namazı, orucu, ahlakı, sıla-i

rahimi bulunan birisi vasiyet yazmalıdır. Yani hiç malı olmayanın da vasiyet edecek şerefi, izzeti, akrabalık ilişkileri vardır.

Malı olan Müslüman, Allah'ın şeriatı gereği vasiyetinde o malın üçte birinden fazlasına müdahale edemez. Mesela 100 lira bırakan Müslüman bunun sadece 33 lirasına müdahale edebilir. Bu parayla kendisi için hac yapılmasını ya da köyündeki caminin minaresinin yaptırılmasını söyleyebilir. Bu vasiyettir, haktır, sünnettir ve Kur'an-ı Kerim vasiyeti değiştiren mirasçılara hoş gözle bakmaz. Rabbimiz vasiyeti değiştirenlerin omuzlarında günah kalacağını buyuruyor. O maldan hayır görülmez.

Malın üçte biri vasiyet için ayrıldıktan sonra geriye kalan miktar vârisler arasında bölüşülür. Borcu yoksa toplamın üçte biri yine vasiyete ayrılır. Vârisler arasındaki bölüşme de elbette şeriata göre yapılmalıdır. Allah her neyi sadaka kabul ediyorsa o vasiyet olarak yazılabilir. Hasta bakmaktan hastane yaptırmaya, cami-medrese-yol inşa ettirmeye kadar... Mesela malının üçte biriyle yüz bin Mushaf bastırıp köylerdeki camilere koydurmak güzel bir vasiyettir.

Bu hususta bir de sıkıntıyla karşı karşıyayız. Bir insan Allah'ın en büyük daveti olan ezanı duyduğu hâlde icabet etmiyor ve namaz kılmıyorsa o insan vasiyeti de takmayacak biridir. Hiç içimize sinmediği hâlde böyle durumu olup vasiyet bırakacak kimselerin bu işlemi noterden yapmalarını da özellikle tavsiye etme ihtiyacı hissetmişizdir. Başa gelmiş şeydir ki babanın Kur'an kursuna akar olarak bıraktığı daireyi çocuklar süründüre süründüre kurstan geri almıştır. Üstelik bu kimseler namazında niyazında şahsiyetlerdir. Sözlü vasiyetin bu açıdan mevcut kanunlar nezdinde bağlayıcılığı yok. En iyisi sağlığında bir medrese-hastane yapıp ayağa kaldırmaktır.

Efendimiz aleyhissalatu vesselam, "Sizden biriniz Azrail'i kapısında gördükten sonra 'buraya şu kadar verdim, şuraya bu kadar verdim' demesin" buyuruyor. Parayı ahirete götüremeyeceğini anladıktan sonra inat ettiği akrabalarına da bırakmamak için sağa sola vermek sadakanın hayırlı olanı değildir.

Vasiyet, mirasçıya bırakılmaz. Yani evlatlar zaten kalan malı bölüşecekleri için onlara ayrıca vasiyet yazılmıyor. İnsan mesela fakir bir yeğenine vasiyet bırakabilir.

Bir başka boyut: Bir insan vasiyet bırakırken nasıl ki dairesi veya tarlası zayi olmasın diye bir uğraş ve dikkat içindeyse, bizim Resûlullah aleyhissalam ve ashab-ı kiramdan devraldığımız imanî şahsiyetimiz, Müslümanlığımız, sabah namazı kılan ve muharrem orucu tutan kişiliğimiz apartmanlarımızdan daha değerlidir ve bizden sonrakilere bunu kesinlikle vasiyet etmeliyiz. Vasiyetin en önemli bölümü zaten budur. İbrahim'in milletinden şaşmamayı, sabah namazı kılan bir evi devam ettirmeyi vasiyette yazmak lazımdır. Bırakılan apartmanın üzerinden yol geçince çöp olup gidecek ama akide, ehl-i sünnet anlayışı ve ümmet-i Muhammed mensubiyeti çocuklara bırakılınca asıl miras bırakılmış olacaktır.

Bir tek tuğlasında haram bulunmayan yuvalarımızı miras bıraktığımız gibi akidemiz ve ahlak anlayışımızı da miras bırakmalıyız. Yoksa ölene kadar evine resimli gazete kâğıdını bile sokmayacak kadar titiz davranmasıyla ahlakını ispat eden insanların, ölümünden sonra ardında bıraktığı kimselerin müstehcen resimlerin eve girmesine tepkisiz kalacağı bir aykırılık yaşanır.

İnsan çocuklarına vasiyet bırakırken "ben annenizle İmam-ı Azam'ın fikhını esas alarak evlendim, sizi de nikâh masasına o fıkıh üzere oturttuk, bunu unutmayın" diye yazmalıdır. Nerden geldiğini, hangi ahlaki temsil ettiğini böyle aktarabilir. Kâbe'de çekirtilmiş fotoğrafımızın olması aktarabileceğimiz bir şey değildir, bu pek bir şey ifade etmez; çünkü Ebu Cehil'in de imkânı olsa Kâbe önünde fotoğraf çekirtmeyi isterdi. Bu ayırıcı bir vasıf değil.

Vasiyet denince aklımıza yalnızca babadan kalan malların bir yerlere bağışlanması gibi yalın bir anlam gelmesi eksiktir. Kur'an-ı Kerim'in henüz birinci cüzü bitmeden, İbrahim aleyhisselamın çocuklarını

toplayıp vasiyetini nasıl yaptığını anlatıyor. Bakara ve Nisa surelerinde Allah Teâlâ vasiyetten bahis buyuruyor.

Vasiyet nasıl yapılacak?

Vasiyetimiz, okunaklı bir yazımız varsa elle, değilse bir aletle yazılıp akrabamız arasından muteber bizden sonraya kalması daha muhtemel gözükürler kimse onların da şahitliğiyle imzalanacak. Ve vasiyet kesinlikle zulüm malzemesi yapılmayacak. Öyle bir vasiyet bırakıyor ki onun altından bir daha mahkemeler de çıkamıyor olmayacak. Açık ve berrak ifadeler olacak.

İçinde malla ilgili dokümanımız bulunacak. Nereye-ne kadar borç olduğu ve ne zaman ödeneceği yazılacak. Kimseyle alacağı-vereceği yoksa o da yazılacak. Özellikle vakıf-cami derneklerinde bulunmuş olanların ciddi vasiyet bırakmaları lazımdır. Yönettiği bir banka hesabının aslında köy derneğine ait olduğu gibi bir bilgi varsa bu önemlidir. Köye ağaç dikmek maksadıyla toplanmış bir parayla çocuklar daire alırsa ömürlerinin sonuna kadar haram para yemiş olurlar. Emanet paraları saklarken de üzerine kime ait olduğu yazılarak saklanmalıdır. İcabında vasiyete de “şuraya koyduğum şu miktardaki para benim değildir” diye not edilmelidir.

Gönenli Mehmed Efendi rahmetullahi aleyhin her cebinde ayrı bir parası olurdu. Bir cebinde talebeye verilecek zekât parası, bir başka cepte dullara verilecekler, bir başka cepte kendi harçlığı... enteresan fonları vardı. Her cebi ayrı bir fon için ayrılmış, hayır membaı bir insandı. Paraların birbirine karışmaması için böyle dikkatli davranırdı.

Anadolu'nun büyük bölümünde geçerli olan 'kızları uzaklaştırma' taktikleri vasiyetlere de sıklıkla sirayet ediyor. Kızları 'başkasının' görmekten kaynaklanan bir anlayıştır bu. Çaktırmadan yapılan bu işlemlerde kızcağzın yüz dönümlük yerden payı olacağına bir hac parasına mirastan el çektirme gibi işgüzarlıklar yapılıyor. Bari vasiyete yaz: “Biz ablanıza hac parası veriydik ama onun hakkı aslında tarladan 22 dönümdür.” Hiç olmasın öldükten sonra bu yanlışlığa devam etmemekte fayda var.

Vasiyetten korkmaya gerek yok, ölümden de nasıl olsa geleceği için korkmaya gerek yoktur. Ama hazırlanmak lazımdır ve bunda fayda vardır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Vasiyet Örneği

Ben Âdem oğlu Muhammed, bu vasiyeti 21.12.2008 tarihinde yazıyorum.

Allah'tan başka hiçbir ilah bulunmadığına şahadet ederim. Muhammed aleyhisselamın Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna şahadet ederim. İslam hak ve son dindir. Müşrikler istemese de Allah dinini galip getirecektir. Cennet ve cehennem haktır. Dirilmek haktır. Rab olarak Allah'tan, nebi olarak Muhammed aleyhisselamdan razıyım. Melekler haktır. Peygamberler haktır. Kıyametin geleceğinde şüphe yoktur. Ölüm insanoğlunun kaderidir. Hangimizin daha iyi amel yapacağı belli olsun diye Allah bizi yarattı. Dilediği zaman da ruhumuzu kabzedecektir.

Eşim, çocuklarım ve benimle yakınlığı bulunan bütün akrabama vasiyetim şudur: Beni ehl-i sünnet itikadında, cemaat ehli, mümin kardeşlerini seven, kâfirleri asla sevmeyen, cihat edemese bile mücahit olarak Rabbine kavuşmayı uman, camileri evi gibi bilen, Müslümanlar arasında ayırım yapmayan, İslam'ı siyaseti-ticareti-ahlakı-muamelatı-ibadetiyle bir bütün olarak gören, Allah'ın peygamberleri arasında hiçbir ayırım yapmayan, İslam'ın halifesi ve devleti olması için kendini feda etmeye hazır olan, Kur'an'ı okumak ve onunla amel etmek için Allah'ın gönderdiğine katiyetle iman eden, hadis-i şerifleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in emaneti olarak görüp onlarla ameli imanından bir bölüm telakki eden, Mekke-Medine ve Kudüs'ü birbirinden ayırmayan, Yahudi'yi lanetli gören, elindekinden infak etmedikçe Allah'a yaklaşılmayacağına, sabırsız bir adım bile yol alınamayacağına kesinlikle inanan, çoluk çocuğu en büyük imtihanlardan biri gören, kusurlarını itiraf edip İslam şerefiyle şereflenenin bedeline uygun bir gayretin içinde olamadığını kabul edip Rabbinin rahmetine sığınan biri olarak biliniz.

Beni size karşı işlediğim hatalardan dolayı bağışlayın. Karanlık kabrimde Rabbimin azabına muhatap olacağım yanlışlarımı bağışlayın. Artık geride kalanların benim namıma yapacakları hayırdan başka bir emelim yoktur. Bana acıyın. Allah da size rahmet etsin.

Benim resimlerimi evin duvarlarına asmayın. Saklayacaksanız beni gönüllerinizde saklayın. Benim için yaptırdığınız hayırlara adımı yazmayın. Melekler sizin yaptığınızı görsün, yeter. Benim adıma Kur'an'ımıza destek olacak hayırlar yapmaya çalışın. Çocukların Kur'an okumalarına, mümin olmayanların iman etmesine vesile olacak amelleri yaparken beni de Kur'an sevdalısı biri olarak anın. Ramazan gecelerinde bilhassa hatimleriniz için dua ettiğiniz zamanlarda beni unutmayın. İsmimi anın. İftar sofralarında benim hâlimi düşünün de bana acıyıp o saatte makbul olan dualarınıza beni de katın.

Benden sonra yaşadığınız evde ilim meclisleri kurmaya devam edin. Muhakkak evimizde bir Kur'an halkası bulunsun. Ayda bir hatim yapılmasını ihmal etmeyin. Ehl-i Kur'an'a, hadis ulemasına hürmetkâr olun ki onlar gibi olmasak da onları sevmemiz sayesinde Allah bize de rahmet etsin. Evimize ziyaret maksatlı bile olsa facir kimseleri sokmayın. Facirlerin evine de girmeyin.

Erkek çocuklarım camide cemaatle namaz kılmayı ihmal etmesinler. Benden sonra doğanların isimleri ashab-ı kiramın ve salih kulların isimlerinden olsun. Yabancıların isimlerini bile evimize sokmayın. Mahallemizin camisinde bir ihtiyaç olduğunda onu siz gidermeye çalışın. Allah rızası için hangi vakıf-dernek kurulursa ona üye olun ve aktif görev alın. Kadınlar evlerinde otururken yapabilecekleri hizmetler alsınlar.

Benim için istiğfar etmeyi unutmayın. Sizin istiğfarınıza çok muhtaç olduğum bir yerdeyim. Size verdiğim emeklerimin karşılığı ve Allah'ın emri olan anne-baba hakkı hatırı için beni unutmayın. Hacca gideniniz olursa beni orada hatırlasın. Arafat'ta muhakkak beni de anın. Allah'a ve Peygamberi Muhammed aleyhisselama imanınız tam olsun. Gizli ve açık bütün işlerde takva üzere yaşayın.

Müslüman olduktan sonra en büyük iş namazdır. Sakın bir vakit namazı dahi ihmal etmeyin. Namaz bizim diğer milletlerle olan ayrıcalığımızdır. Allah'ın diğer emirlerini de ihmal etmeyin. Orucunuzu tutun, zekâtınızı verin. Fakirlerin hakkından sofranıza geçmesin. İmkân bulan haccetsin. Haramlardan kaçınmadıkça Allah'ın rızasına eremeyeceğinizi bilin. Küçüğü-büyüğü diye ayırmadan her haramı kendinize düşman bilin. Şeytan sizi haramlardan birine düşürürse hemen tövbe etme yolunu kullanın. Haramlar içinizde gömülü kalmasın.

İlimle meşgul olmayı ihmal etmeyin. İlimlerin başı Allah'ın kitabı ve Peygamberi'nin sünnetidir. Cemaatten ayrılmamanızı tavsiye ederim. Nesil yetiştirmeye çalışın. Barıştırın. Veren el olun, alan el olmaktan Allah'a sığının.

Büyük çocuklarım küçüklerine merhametli olsun. Birbirlerini takvaya teşvik etsinler. Akrabalar arası ilişkileri zayıflatmasınlar. Benden sonra arkamdan hiçbir bidat işlenmesin. Beni mezarıma koyduktan sonra bir hayvan kesilip eti dağıtılacak zaman orada bekleyin. Ondan sonra beni hayırla anın ki Allah bana rahmet etsin. Çocuklarım ve sevenlerim benim için dua etsin. Benim adıma sadaka verenden Allah razı olsun. Mübarek vakitlerde ve yerlerde beni hayırla yâd edenden Allah razı olsun.

Şu anda kimseye borcum yoktur. Alacaklı da değilim. Bıraktığım malımdan üçte birini Allah yolunda kullanmanızı vasiyet ediyorum. Bir köy camisinin ihyası için de bir hadis-fıkıh kitabını bastırıp dağıtmak için de o malı kullanabilirsiniz.

Bu vasiyetimi eşimin, büyük çocuğumun, diğer çocuklarımla sırasıyla hangisi varsa tatbik etmesini isterim. Vasiyetime uymaları hâlinde onlardan razı olurum. Benimle bağı bulunanlardan bana haklarını helal etmelerini dilesinler. Benim unuttuğum bir hakkı talep eden olursa versinler.

Bütün insanlar gibi ben de çocuklarıma, eşime ve sevdiklerime doymuş değilim. Onlardan ayrılmak bana ağır geldi. Ama biliyorum ki bu dünya doymak yeri değildir. Çocuklarımla, eşimle, annemle, babamla, dostlarımla ve kardeşlerimle cennette buluşma gününe erteledim hasretimi. Orada buluşup ebediyen ayrılmayacağız. Orada hep beraber olacağız; nebilerle, sıddıklarla, şehitlerle, salihlerle, Ebu Bekir ve Ömer'lerle beraber olacağız.

O güne kadar herkes hasretini içine gömsün. Hepinizi Allah'a emanet ederim. Allah sizi ve beni sevip razı olduğu kullarıyla beraber cennetinde cem etsin. Bütün hamdler Allah'adır. Salat ve selam, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'edir.

Allah'ın cennetinde buluşuncaya kadar selamünaleyküm.